

FOTO: NATALIE VON DER LEHR

Amil Sarsour tillsammans med dottern Saama Sarsour. "Pappa är en fredskämpe som tror på en rättvis fred", sa hon i en tidigare intervju med Uppsala Fria.

Permobilerna står uppgraderade innan de lyfts på en av båtarna i Ship to Gaza-konvojen.

En svetsmaskin på väg till Gaza. Palestinska folkets förening var aktiv i Uppsala hela vintern för att samla pengar till projektet.

Lastning innan avfärd mot Gaza.

Palestina – hemmet han aldrig varit i

När palestiniern Amil Sarsour kom till Sverige 1990 bestämde han sig för att inte längre vara politiskt aktiv. Han skulle leva och ta hand om sina barn. Men när oroligheterna i Palestina och Gaza ökade kunde han inte låta bli.

– Jag skulle aldrig kunna förlåta mig själv om jag höll tyst, säger han.

NATALIE VON DER LEHR • red@uppsalafria.nu

När de israeliska styrkorna bordade båten Svendoni var det första Amil Sarsour tänkte på hur hans föräldrar fördrevs från hemstaden Safad i Palestina år 1948. Han var inte född då men har fått händelserna berättade för sig många gånger.

– Hela min generation anklagade våra föräldrar för att ha givit upp och flytt. Vi gav dem skuldskänslor för att de valde att bli flyktingar. Nu förstår jag verkligen varför de flydde, israelerna var som hyenor när de angrep oss på båten.

AMIL SARSOUR OCH de andra aktivisterna var beredda på att israelerna skulle försöka hindra dem på deras färd till Gaza, men trodde inte att det skulle bli så våldsamt.

– Det var en möjlighet att de skulle angripa oss men vi kunde aldrig tänka oss att det skulle bli ett blodbad. Vi räknade med bogsering, förhandling eller sabotage av motorn. Eftersom vi var på internationellt vatten trodde vi att vi fortfarande var säkra, säger Amil Sarsour och jämför de israeliska styrkor med somaliska pirater.

– Piraterna har aldrig spillt blod. På så sätt är Israel värre, de tog nio människors liv på bara några timmar, säger han.

Han berättar hur aktivisterna trängdes ihop i ett rum där israelerna gav dem vatten och bröd samtidigt som de

filmade. Amil Sarsour är mycket upprörd när han pratar om detta.

– De är tjuvar. De tog vårt eget vatten, vårt eget bröd och gav det till oss som om de vore snälla.

TROTS ATT HAN VAR rädd att israelerna skulle skada honom vågade han att ställa sig upp och tala till soldaterna på engelska. Han visade den palestinska kartan på sin sjal och sa:

– This is my home, this is Palestine. Today there are no palestinians in this city.

Sedan vände han sig till sina vänner, aktivisterna:

– Smile, you are in Palestine.

Amil Sarsour själv har aldrig varit i Palestina utan föddes i en flyktingsförläggning i Syrien 1954. Han är uppvuxen i Damaskus där han utbildade sig till civilkonom och där han jobbade som ekonomichef innan han kom till Sverige 1990 som flykting. De första två åren bodde han och familjen i en flyktingsförläggning i Laxå, där han fortfarande har vänner.

HEMLÄNGTAN TILL PALESTINA och Safad är oerhört stor.

– Jag tackar Syrien, jag tackar Sverige för att de har tagit emot mig. Men jag känner mig ändå som flykting. Min stör-

sta dröm är att kunna återvända till Palestina, jag är där varje dag i mina tankar.

Han beskriver hemstaden Safad som om han har varit där många gånger. Vackert är det, en stad i sten där allt är bevarat. Det är tack vare hans föräldrar som han har dessa bilder inom sig.

– Jag för vidare min dröm om Palestina till mina barn. De har förstått och drömmer med mig.

Dagen innan Ship to Gaza skulle avgå fick han beskedet att han kunde åka med.

– Jag sa till mina barn 'jag har bestämt mig. Önska mig bara lycka till'.

AMIL SARSOUR SLÄPPER inte min blick under hela intervjun. Vad skulle krävas för att han skulle kunna återvända? Jag kan se ett starkt engagemang i hans ögon när jag ställer frågan.

– Det krävs drastiska åtgärder, som en isolering av Israel, säger han.

Han är tveksam till att detta kommer att hända. Brist på kunskap och israelisk lobbying är några av orsakerna till varför omvärlden inte har reagerat mer kraftigt, anser han. Han vädjar till alla politiska partier att se verkligheten och att öppna sig för det som sker dagligen inte bara i Gaza, utan i hela Palestina.

– Ship to Gaza var mycket bevakat av medierna och ändå valde Israel att attackera civila – att till och med döda. Vad tror du de kan göra när medierna inte ser på? Han är övertygad om sin sak.

– FN har givit oss rätten att återvända till vårt hemland med resolution 194. Alla palestinier borde återvända och kräva ersättning från Israel för sitt lidande. Det är våra städer, våra hus, men det är israeler som bor där.

AMIL SARSOUR BETONAR också vikten av att Israels vänner blir mer kritiska. Det

Jag tackar Syrien, jag tackar Sverige för att de har tagit emot mig. Men jag känner mig ändå som flykting. Min största dröm är att kunna återvända till Palestina, jag är där varje dag i mina tankar.

Amil Sarsour

är först då omvärlden kommer att inse allvaret i situationen, menar han.

– Det finns många israeliska judar som är emot Israels agerande i Palestina-frågan. Några modiga israeliska historiker har skrivit om massakrerna som har upprepats gång på gång. Omvärlden måste vakna.

VI PRATAR OCKSÅ OM dagarna då han var fängslad.

– Jag vägrade att uppge mer än mitt namn och min nationalitet när jag blev förhörd. Domaren hotade med att de skulle hålla mig fängslad i 30 dagar när jag krävde att få träffa min advokat.

Att skriva under pappret inför en deportation var en fullständig omöjlighet för Amil. Genom papperet skulle han ge en garanti att aldrig mer återvända.

– Jag kände mig som potatismos efter förhöret, det tog all min kraft. Samtidigt tänkte jag att det spelar ingen roll om jag sitter fängslad, det finns redan 11 000 palestinska fångar i Israel, jag skulle bara ha blivit ytterligare en.

Bara några dagar senare blev alla svenska aktivister frisläppta och Amil Sarsour kunde återvända välbehållen. Utan att tveka säger han att han kommer att åka med nästa båt.

HANS FÖRÄLDRAR ÄR inte i livet längre.

– Om de skulle vara det skulle jag pussa deras händer och be om förlåtelse för att jag inte förstod varför de valde att fly Palestina 1948. Snälla, förlåt mig. Förlåt. ✱

AMIL SARSOUR

- Ordförande i samarbetsorganisationen för invandrare i Uppsala och har varit drivande i den lokala Ship to Gaza-gruppen som har samlat in pengar under vintern.
- Reste med konvojen som blev bordad förra söndagen.